

**Τοποθέτηση του Μ. Παπαδόπουλου, μέλους της ΚΕ του ΚΚΕ στο Συνέδριο
ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ, Κυριακή 21/10/2012**

Στη σημερινή συγκυρία της βαθύτερης μεταπολεμικής κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού, κανένας δεν πρέπει να δείχνει ανοχή σε γενικόλογες διακηρύξεις και υποσχέσεις για φιλολαϊκή στροφή στην ενεργειακή και στην αναπτυξιακή πολιτική, οι οποίες δεν προσδιορίζουν με σαφήνεια τον πραγματικό αντίπαλο και δεν ξεκαθαρίζουν το δρόμο ανάπτυξης που διασφαλίζει την ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών.

Στη σημερινή συγκυρία, αποτελούν συνειδητή προσπάθεια εξαπάτησης οι διακηρύξεις για ενεργειακό σχεδιασμό και για βέλτιστο ενεργειακό μείγμα με γνώμονα το δημόσιο συμφέρον, από πολιτικές δυνάμεις που αποδέχονται **το πλαίσιο της «απελευθερωμένης» αγοράς της ΕΕ**. Μέσα σε αυτή την ζούγκλα της αγοράς, οι όμιλοι ανταγωνίζονται και θα ανταγωνίζονται με κριτήριο το ποσοστό κέρδους, το μερίδιο αγοράς και κάθε **κρατική ρύθμιση υπηρετεί** και θα υπηρετεί αντικειμενικά το στόχο της διευρυμένης αναπαραγωγής του κεφαλαίου.

Σήμερα, βρισκόμαστε μπροστά σε συγκεκριμένες **αποφάσεις της ΕΕ** για πλήρη ενοποίηση της αγοράς ως το 2014 με αγορά διμερών συμβολαίων και χρηματιστήρια ενέργειας και κάθε πολιτική δύναμη οφείλει να τοποθετηθεί συγκεκριμένα. Βρισκόμαστε μπροστά σε δεσμεύσεις της χώρας για υλοποίηση των νομοθετημένων κατευθύνσεων της τρίτης ενεργειακής δέσμης σχετικά με την ανεμπόδιστη πρόσβαση των ανταγωνιζόμενων ομίλων στα δίκτυα, τον αποτελεσματικό διαχωρισμό της μεταφοράς και της διανομής, που αφορούν όλα τα κράτη-μέλη της ΕΕ.

Γνωρίζουμε πλέον καλά ποιες ήταν και ποιες θα είναι μελλοντικά οι συνέπειες της «απελευθέρωσης» στον τομέα της ενέργειας αν δεν ανατραπεί η ολέθρια σημερινή πορεία.

Οι απανωτές αυξήσεις των τιμών για τη λαϊκή κατανάλωση θα κλιμακωθούν, μαζί με την αύξηση της κρατικής φορολογίας, των τελών ΑΠΕ. Η επίσημη κοινοτική μελέτη σχετικά με τον Ευρωπαϊκό Χάρτη Πορείας για το 2050 ομολογεί ότι οι τιμές ηλεκτρικής ενέργειας και οι δαπάνες των νοικοκυριών θα αυξάνονται στα κράτη-μέλη ως το 2030 ενώ στην πράξη ο μόνος ωφελημένος απ' την αύξηση της παραγωγικότητας θα είναι το μονοπωλιακό κεφάλαιο.

Σχετικά με την αξιοποίηση των εγχώριων πηγών και το ποιος ωφελείται, αρκεί να σκεφτούμε τη **μείωση της παραγωγής λιγνίτη** κατά 18,5% τη διετία 2010-2011 σε σχέση με τη διετία 2002-2003 στη Δυτική Μακεδονία και την ταυτόχρονη αύξηση της συνολικής εγκατεστημένης ισχύος από ΑΠΕ με **ετήσιο ρυθμό μεταβολής 23%** μετά το 2006. Να σκεφτούμε την επίδραση στην αύξηση του κόστους ηλεκτροπαραγωγής αλλά και στο περιβάλλον απ' τις λιγνιτικές μονάδες που αναγκάζονται να λειτουργούν με χαμηλά φορτία για να ωφεληθούν οι «πράσινοι» και γενικότερα οι ιδιώτες επενδυτές.

Για την πορεία των μισθών, των εργασιακών σχέσεων, των ασφαλιστικών δικαιωμάτων, των συλλογικών συμβάσεων η επιτάχυνση της επιδείνωσης είναι ολοφάνερη. Ο στρατηγικός στόχος της ΕΕ να διασφαλίσει φθηνότερη εργατική δύναμη για να θωρακιστεί η ανταγωνιστικότητα των μονοπωλιακών ομίλων στη διεθνή αγορά

έχει τεθεί απ' τη δεκαετία του '90 και όχι μόνο τώρα στη φάση της εκδήλωσης της καπιταλιστικής κρίσης. Δεν αποτελεί πρωτοτυπία της σημερινής υπερχρεωμένης Ελλάδας, της Ελλάδας του Μνημόνιου. **Εφαρμόζεται και στα άλλα κράτη μέλη της ΕΕ που δεν υπάρχει Τρόικα αλλά υπάρχει η μπουλντόζα της ανταγωνιστικότητας, των θυσιών στο βωμό του καπιταλιστικού κέρδους.**

Σήμερα, όπου έχει συσσωρευτεί τόση αρνητική πείρα, δεν πρέπει να επιτρέψουμε να εγκλωβιστεί ξανά το κίνημα στην **ψευτορεαλιστική γραμμή του «μικρότερου κακού»**, τη γραμμή που αποκόπτει το ζήτημα της πώλησης του 17% των μετοχών της ΔΕΗ και την πιθανότητα πώλησης λιγνιτικών και υδροηλεκτρικών σταθμών της, απ' τη συνολική στάση απέναντι στην «απελευθέρωση» και στην ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ.

Απ' τη σκοπιά της ικανοποίησης των λαϊκών αναγκών, αποτελεί ψευτοδίλημμα αν το επόμενο βήμα της «απελευθέρωσης» θα γίνει με πώληση λιγνιτικών μονάδων ή με το γαλλικό μοντέλο διάθεσης ισχύος χαμηλού κόστους μέσω Δημοπρασιών που επιλέγει η ΡΑΕ ή με το μοντέλο «ανοιχτών δημοπρασιών» που προτείνει η διοίκηση της ΔΕΗ ως μεταβατικό μηχανισμό για την πλήρη «απελευθέρωση».

Οι όποιες ρήτρες και άλλες διαφορές δεν αναιρούν τη νέα επιβάρυνση της λαϊκής οικογένειας και την πιθανή μεγάλη ελάφρυνση και αύξηση των κερδών άλλων ενεργειακών αλλά και ενεργοβόρων βιομηχανιών ομίλων όπως η Αλουμίνιον της Ελλάδος. Αντίστοιχα το συνδικαλιστικό κίνημα δεν πρέπει να γίνει ουρά στη σκληρή διαπάλη ομίλων και ιμπεριαλιστικών κέντρων για τον έλεγχο της ΔΕΗ το επόμενο διάστημα.

Κανένα εναλλακτικό μοντέλο «απελευθέρωσης» και χονδρεμπορικής αγοράς, καμιά αλλαγή στη μετοχική σύνθεση, δεν μπορεί να αναιρέσει μέσα στο πλαίσιο της «απελευθερωμένης» αγοράς τη λειτουργία κάθε ενεργειακού ομίλου με γνώμονα το ποσοστό κέρδους του σε βάρος τόσο των λαϊκών αναγκών όσο και των εργαζομένων του κλάδου. Αυτό ισχύει για τους μεγαλομετόχους, της σημερινής ΔΕΗ όπως η Fidelity – Silchester και για τους ανταγωνιστές τους.

Αυτή η πραγματικότητα δεν αλλάζει βαφτίζοντας το κρέας ψάρι και παρουσιάζοντας τις επιχειρηματικές συμπράξεις σαν δήθεν εναλλακτική λύση της ιδιωτικοποίησης. Στη μετοχική σύνθεση της ΔΕΗ συνυπάρχουν ήδη σήμερα κράτος και ιδιώτες μεγαλομέτοχοι. Στον ενεργειακό τομέα επίσης. Η μεικτή οικονομία, ο κρατικός τομέας που υπηρετεί τα στρατηγικά συμφέροντα των μονοπωλίων δεν αποτελεί καινοτόμο ριζοσπαστική λύση αλλά το γνωστό καταστροφικό δρόμο που μας έφερε ως εδώ. Ακόμα και οι αστικές μελέτες όπως του ΤΕΕ και μάλιστα επί προεδρίας Αλαβάνου, αναγνωρίζουν πλέον τη μεγάλη πρόσθετη επιβάρυνση των λαϊκών στρωμάτων απ' την υλοποίηση των ΣΔΙΤ και των Συμβάσεων Παραχώρησης.

Η επιλογή του «μικρότερου κακού», η γραμμή που πάντα αποδέχεται το ασφυκτικό πλαίσιο που καθορίζει ο αντίπαλος και αναζητά μάταια φιλολαϊκές "κόκκινες γραμμές" διαπραγμάτευσης μέσα σε αυτό, **οδήγησε το κίνημα από ήττα σε ήττα.** Θυμηθείτε: αποδοχή της "απελευθέρωσης" και αμυντική μάχη για παραμονή της ΔΕΗ 100% στο δημόσιο, μετά αποδοχή της ιδιωτικοποίησης και μάχη οπισθοφυλακών για το 51%, αυτή είναι η πορεία που μας έφερε στη σημερινή κατάσταση.

Οι απατηλές διακηρύξεις όλο και πιο δύσκολα θα ξεγελούν πολλούς για πολύ. Είναι καθαρή απάτη να μιλάς για την ανάγκη Εθνικού Φορέα Υδρογονανθράκων και για σχετικό Ταμείο Εσόδων και να μην αναδεικνύεις ότι ο σημερινός ψευδεπίγραφος Ενιαίος Φορέας δεν διασφαλίζει ούτε κρατική συμμετοχή στην έρευνα, ούτε έλεγχο στα αποτελέσματα της. Να μην καταδικάζεις το γεγονός ότι η έρευνα στην Ελλάδα προχωρά χωρίς ανακήρυξη ΑΟΖ και διεθνή κατοχύρωση των κυριαρχικών δικαιωμάτων, εμπλέκοντας βαθύτερα τη χώρα στο κουβάρι των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων στην Ανατολική Μεσόγειο.

Καμιά πολιτική δύναμη και καμιά κυβερνητική εναλλαγή δεν μπορεί να οδηγήσει σε φιλολαϊκή διέξοδο όταν υποκλίνεται στο στόχο της ανταγωνιστικότητας της άρχουσας τάξης και στις δεσμεύσεις της ΕΕ. Αργά ή γρήγορα, κάθε παρόμοια κυβέρνηση, όπως και αν αυτοχαρακτηρίζεται «αριστερή», «αντιμνημονιακή», θα αποδεχτεί και θα ζητήσει νέες θυσίες του λαού στο βωμό της ανταγωνιστικότητας. Θυσίες που όπως γνωρίζουμε πλέον καλά δεν οδηγούν στη λαϊκή ευημερία αλλά στην αύξηση των κερδών, στην κρίση υπερσυσσώρευσης κεφαλαίου, στη σχετική και απόλυτη εξαθλίωση των εργαζομένων. Καμιά συμμαχία με τις κυβερνήσεις του μεσογειακού Νότου όπως της Γαλλίας και της Ισπανίας οι οποίες συνυπογράφουν την κλιμάκωση της αντιλαϊκής επίθεσης, δεν μπορεί να μετατρέψει την ιμπεριαλιστική συμμαχία της ΕΕ σε «Ευρώπη των εργαζομένων». Η ΕΕ της ελεύθερης κίνησης κεφαλαίου, εργασίας, εμπορευμάτων, η ΕΕ της ανισόμετρης ανάπτυξης, δεν μπορεί να μετασχηματιστεί φιλολαϊκά ούτε στη «δευτέρα παρουσία».

Η σημερινή πάλη κατά της ιδιωτικοποίησης της ΔΕΗ ακόμα και με πιο οξυμένες μορφές (καταλήψεις, πολυήμερες απεργίες κλπ) , θα μείνει τελικά «άσφαιρη ντουφεκιά» στον αέρα όσο δεν στρέφεται συνολικά ενάντια στην «απελευθέρωση» του ενεργειακού τομέα, όσο δεν εντάσσεται στο μεγάλο πόλεμο μισθωτών και αυτοαπασχολούμενων για να πληρώσουν τη κρίση τα μονοπώλια, για αποδέσμευση από την ΕΕ, μονομερή διαγραφή του χρέους, κοινωνικοποίηση των μονοπωλίων, για ριζικά διαφορετικό δρόμο ανάπτυξης με λαϊκή εξουσία. Στο πλαίσιο αυτού του δρόμου με επιστημονικό κεντρικό σχεδιασμό, μπορεί ο αποκλειστικά Κρατικός φορέας Ενέργειας να αξιοποιήσει το σύνολο των εγχώριων πηγών για να ικανοποιήσει συνδυασμένα τις λαϊκές ανάγκες και να διασφαλίσει αμοιβαία επωφελείς διακρατικές συμφωνίες.

Συνάδελφοι εργαζόμενοι της ΔΕΗ

Έχετε δύναμη στα χέρια σας, βρίσκεστε σε ένα στρατηγικό, νευραλγικό τομέα της οικονομίας. Έχετε αυξημένη ευθύνη απέναντι στα λαϊκά στρώματα. Απευθυνόμαστε σε εσάς με αισιοδοξία και σας καλούμε να συμβάλλετε αποφασιστικά στην οργάνωση της λαϊκής αντεπίθεσης. Πιστέψτε στη δύναμή σας, ορθώστε το ανάστημά σας, πάρτε την υπόθεση στα χέρια σας.